«Χειμώνιασε για τα καλά» είπε ο μπάρμπα Λευτέρης και μη περιμένοντας απάντηση χουχούλισε τα χέρια του για να ζεσταθούν. Η θερμοκρασία στο μητάτο ήταν πολύ χαμηλή και μόνο όταν μαζεύονταν κοντά στο τζάκι μπορούσαν να ζεστάνουν κάπως τη πλευρά του
«Χειμώνιασε για τα καλά» είπε ο μπάρμπα Λευτέρης και μη περιμένοντας απάντηση χουχούλισε τα χέρια του για να ζεσταθούν. Η θερμοκρασία στο μητάτο ήταν πολύ χαμηλή και μόνο όταν μαζεύονταν κοντά στο τζάκι μπορούσαν να ζεστάνουν κάπως τη πλευρά του σώματος τους που έβλεπε στη φωτιά. Όσο για τη πλάτη, η χλαίνη από δέρμα προβάτου έκανε ότι μπορούσε μα οι τρίχες ορθώνονταν προσπαθώντας μάταια να χαρίσουν την πολυπόθητη ζέστα. Ο αέρας λυσσομανούσε, σφύριζε και ούρλιαζε σα να είχαν στήσει χορό χίλιοι διάολοι. Μόνο στην Ανατολικότερη μεριά της Νάξου, λίγο πέρα από τον Αζαλά και στη περιοχή που οι ντόπιοι ονομάζουν Φυρό Λιμνάρι μπορεί κανείς να συναντήσει παρόμοιες συνθήκες και σε αυτό το μέρος ήταν το μητάτο του κυρ-Λευτέρη. Από κάτω, μια ειρηνική υπήνεμη παραλία σκεπασμένη με ξερά φύκια και με εμφανή ακόμα την αρχαία ξεχασμένη προβλήτα, θαρρείς περιέπαιζε το υπόλοιπο τοπίο, τα σαρωμένα από τον άνεμο δέντρα, την αφρισμένη θάλασσα, τους ζαρωμένους ανθρώπους, τα τρομοκρατημένη ζώα.
«Μπεε» δήλωσε τη παρουσία του ένα αρνάκι που μόλις περπατούσε με τον ομφάλιο λώρο ακόμα κρεμασμένο από την κοιλιά του. Τα μικρά που γεννιόντουσαν εκείνο τον χειμώνα δεν είχαν καμία ελπίδα αν τα άφηναν στο κρύο. Ο κυρ-Λευτέρης άφησε το ζωντανό να τον προσπεράσει με αβέβαια βήματα και να πλησιάσει τη φωτιά. Το αρνάκι βέλασε με ευγνωμοσύνη.
«Σύρε να φωνάξεις την Λίντα. Θα ψοφήσει το κακόμοιρο αν το αφήκουμε απόξω. με» απευθύνθηκε με ήσυχη φωνή στον Γιάννο, γιο του που δεν θα είχε κλείσει ακόμα τα δώδεκα.

Ο Γιάννος σηκώθηκε απρόθυμα και άνοιξε με δυσκολία την παλιά ξύλινη πόρτα. Ο άνεμος εισέβαλε με δύναμη στο μητάτο, οι φλόγες χόρεψαν, το αρνάκι βέλασε και ο κυρ-Λευτέρης αγκάλιασε το στήθος του πιο σφιχτά περιμένοντας τον Γιάννο να κλείσει επιτέλους την πόρτα.
«Λίντα, Λίντα» και ύστερα πάλι «Λιιιννντττααααα, Λιιιννντττααααα» ίσα που ακούστηκε η φωνή του Γιάννου μέσα στην παροιμιώδη λύσσα του ανέμου. Και έπειτα ήχησε πάλι η φωνή του βοσκόπουλου, προσπαθώντας μάταια να διαπεράσει το ηχητικό φράγμα του ανέμου και να ακουστεί πενήντα ή εκατό μέτρα μακριά. Όσο απομακρυνόταν από το μητάτο, αντί να διαπερνά τους ήχους του ανέμου η φωνή του γινόταν μέρος εκείνης της χθόνιας ηχητικής πανδαισίας και έπειτα από λίγο ο κυρ-Λευτέρης δεν μπορούσε να ξεχωρίσει αν οι ήχοι που έφταναν στα αφτιά του προέρχονταν από τον γιο του ή από τις διαδρομές του ανέμου μέσα από τις αγριελιές. Σηκώθηκε από τη θέση του, έβαλε σε ένα μαυρισμένο μπρίκι λίγο ρακί, πρόσθεσε μια κουταλιά μέλι και την ακούμπησε σε μία σιδερένια σχάρα που βρισκόταν πάνω από τη φωτιά. Πολύ γρήγορα το ρακόμελο τσιτσίριξε, ειδοποιώντας τον ότι έπρεπε να ανακατέψει το μίγμα. Μόλις έλιωσε το μέλι, έβγαλε το μπρίκι από τη φωτιά πιάνοντας την λαβή με ένα κομμάτι βρώμικο πανί και γέμισε μια πήλινη κούπα. φησε το μπρίκι στην άκρη και έπιασε με τα δύο χέρια τη κούπα. Ήπιε μια μικρή γουλιά νιώθοντας το ρακόμελο να διατρέχει όλη την απόσταση από το στόμα μέχρι το στομάχι, χαρίζοντας του μια εσωτερική ζεστασιά που πολύ σύντομα απλώθηκε σε όλο του το είναι. Αναρίγησε από ευχαρίστηση.